

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

Circular para los socios. Nº 127

Abril-Junio 1966

Sumari:

INTENCIÓ

IN MEMORIAM, per M. Planchat

ELS PRIMERS MIL ANYS D'UNA CIUTAT: EGARA, per Ramir Masdeu

DESCOBRIMENT I EXPLORACIÓ DE L'"AVENC DE LA CARBONERA", per J. Batlle

CRESTA DEL DIABLE, per J. Piera

MONT PERDUT, per Salvador Prat

LA VALL DE PINETA

ESQUIANT, per Elvira Dalmases

CRONICA: Sopar dels components de Junta. - V Marxa Excursionista de Regularitat. - XXX Marxa Excursionista de Regularitat de Catalunya. - Exposició de Manuel Molí. - XXXV Diada de Germanor. - Conferències.

SECCIÓ D'ALTA MUNTANYA: "Anecdolari del Campament d'Hivern sobre neu", per Lluís Ambrós

SECCIÓ D'ESQUÍ: XXI Campionats d'Esquí del Vallès i XXVI Local. - II Curset d'Esquí. - Participació al VIII Rally d'Esquí del Centre Excursionista de Catalunya

SECCIÓ DE FOTOGRAFIA: Excursions realitzades. - Pròxims actes

EXCURSIONS REALITZADES

GRAVATS: "Paret est del Mont Perdut" i "Vall de Pineta i contraforts Vall d'Anxiscle", per Josep M.ª Soler

PORTADA:

GELERA PARET EST DEL MONT PERDUT

FOTO: JOSEP M.ª SOLER

Adherido a la
Federación Catalana de Montañismo
y
Federación Catalana de Esquí

Circular para los socios n.º 122

ABRIL - JUNIO 1966

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

Intenció

De vegades pot semblar que algunes actituds d'elements del nostre Centre són poc ortodoxes. Cal reconèixer però, que els temps evolucionen i s'ha de comprendre benèvolament alguna discrepància entre les noves i les velles generacions.

Bo és que la moderació i la prudència estiguin presents, però seria negatiu frenar l'ímpetu juvenívol que en definitiva és la saba que alimenta la nostra vitalitat. Així, doncs, s'ha de procurar agermanar els diferents punts de vista i aprofitar el millor contingut de cada criteri.

I això en tots els ordres. Ésser realista i posar al dia des de les tècniques d'escalada al més plàcid campament de vacances. Actualitzar totes les activitats, polsant les tendències, aficions i fins possibilitats econòmiques.

Creiem, en fi, que l'objectiu ha d'ésser satisfer el màxim al major nombre d'associats de totes les edats de l'escala social.

Aquesta és la tasca que volem continuar en el moment d'agafar el relleu, segurs de que comptem amb l'entusiasme i col·laboració de tots.

In memoriam

En la darrera Circular, entre les diverses col·laboracions, de remembrança unes, altres matisades de poesia i les habituals comentant aspectes diversos d'activitats pròpies de les Seccions o dels seus components, hi figura una modesta nota registrant el fet del traspàs d'un ex-president.

Comunicació senzilla però sincera i sentida que honora la personalitat suara traspassada, mereixedora de la nostra major consideració.

Amb la mort del senyor Daniel Blanxart i Pedrals (q. e. p. d.), soci n.º 3, desapareix el darrer sobrevivent dels homes que regiren la presidència del nostre Centre en el seu primer decenni d'existència.

A les moltes destacades activitats desenrotllades pel senyor Blanxart en el curs del seu període presidencial que abarcà els anys 1912-1913, n'hi ha una que mereix ésser comentada.

El mes de novembre del 1912 amb el discurs inaugural del Curs, peça plena d'energia i vitalitat, havia de donar estat oficial als primers moviments dirigits de manera específica a la recerca de dades amb destí a la publicació que més tard havia de veure la llum amb el títol de «Guia Monogràfica de Sant Llorenç del Munt». Compendi de dades interessantíssimes sobre les manifestacions de la nostra muntanya i les seves rodalies. I a l'ensems, testimoni del que hom pot obtenir-se quan tot un equip d'homes benemèrits es llença a la recerca d'una fita comú.

La seva crida entusiasta a les Seccions «d'Excursions de Muntanya», «Fotografia» i «Junta d'Instrucció», havia de donar els seus fruits en forma d'una dedicació total a l'iniciativa presidencial.

A l'ésser rellevat de la Presidència, el seu esperit inquiet no pogué sostreure's a la participació activa que en aquells moments reclamava el Centre. Així veiem que a més de les seves col·laboracions en forma de treballs amb destí a l'«Arxiu d'Estudis» o com a simple vocal d'excursions més científiques que esportives, es responsabilitza de la Presidència de la «Comissió d'Estudis Natu-

Els primers mil anys d'una ciutat: Ègara

(De l'any 300 a. de C. al 700 d. de C.
període ibèric, romà i visigòtic)

Abans d'entrar en el tema històric-arqueològic que volem desenrotllar, ens creiem en el deure d'explicar els motius que ens han impulsat a adoptar pel nom d'Ègara, una pronunciació diferent de l'habitual i que fins ara havia estat la generalment acceptada.

ORTOLOGIA I ETIMOLOGIA DEL NOM D'ÈGARA

Claudi Ptolomeu en el segle II de la nostra actual era, en el seu tractat de Geografia, relata l'existència prop de les costes catalanes d'una important ciutat anomenada Egosa.

Molts creuen, i nosaltres es-

«als», formant part així mateix del cos de redacció de l'esmentada publicació del Centre.

Han transcorregut 43 anys, som al mes de maig del 1954 i encara el senyor Blanxart amb la seva senzillesa innata, ocupa la tribuna del Centre per a parlar-nos del seu tema preferit: la música. L'immens camp d'acció de la seva vida professional dedicada a l'estudi i la investigació li permet encara dedicar-se a activitats marginals.

Els temps han canviat, però el seu record del Centre perdura. Les darreres ratlles del seu treball dedicat a la Circular especial editada amb motiu del nostre Cinquantenari ho manifesta sobradament.

Recordem encara les paraules que pronuncià en ocasió del «Dinar commemoratiu del Cinquantenari»; transpiraven plenament nostàlgia, però estaven impregnades del més sa optimisme i del respecte més profund vers l'entitat que dirigí i els homes que amb ell feren realitat que a casa nostra puguem fruit avui d'un esperançador futur.

M. PLANCHAT

tem d'acord amb ells, que la població d'Egosa no és altra que l'Ègara vallesana, i que el nom que esmenta el geògraf egipci és fruit d'una mala interpretació o d'un defectuós informe facilitat per algun mariner o mercader de retorn a Alexandria, després d'un llarg periple per les costes de la Mediterrània.

En el nom d'Egosa, s'hi ha cregut veure per part d'alguns, una derivació del mot grec «geos» equivalent a terra, i partint d'aquest punt inicial s'ha volgut establir una sinonímia amb el nom de Terrassa, que amb tota seguretat prové també de l'arrel llatina «terrae», encara que avui oficialment s'hagi oblidat o lo que és pitjor estafet, passant així d'una imaginària Egeosa a Egosa i arribar finalment al mot d'Ègara.

Al nostre parer, semblant deducció no és gens lògica i molt menys podem considerar-la acceptable, per creure-la del tot antinatural i ésser excessivament rebuscada. Normalment aquests fets o processos es produeixen sempre d'una forma molt més senzilla i natural.

A l'intentar buscar per la nostra part l'arrel etimològica del topònim Ègara, la ciència numismàtica ens ajuda extraordi-

nàriament, a l'informar-nos sobre l'existència d'una moneda d'origen ibèric encunyada en un poblat anomenat ARX-ÈGAR o ARS-ÈGAR.

Aquest nom compost ibèric, quin primer component és la veu ARX, que equival en significat a la paraula llatina «oppidum», i que com se sap vol dir fortificació o amurallament, en aquest cas ens informa que el poblat anomenat ÈGAR emissor de la dita moneda estava ben acondicionat per a la defensa.

Segons el Dr. Fortià Solà, presbíter, en un extens estudi encara inèdit, que va intitular: «Relíquies documentals del Priorat de Santa Maria d'Ègara (Terrassa)» explica: «Ga, Gar, Gara, són veus ibèriques amb significat d'aigua, de corrents fluvials. Exemple d'això: són els següents noms del país, influenciats per rius i torrents: Gabà, Gabars, Gabarra, Gabarresa, Bagà, Berga, Garga, Garraf, Segarra, S'Agaró. Endins de la península surten Màlaga, Vergara i a l'altra part del Pirineu, Gave, Garona, etc. Així Ègara és el nom del torrent que corre al peu de les esglésies episcopals, i d'ell el pren el pla on aquestes són bastides». «El Cartulari egarenc té per al nom

Egara dues grafies: Egara i Egera».

Fins ací el que diu el Dr. Solà, nosaltres per al nostre estudi, és necessari que afegim a les grafies suara expressades, la de ÈGRA, que surt repetidament en els nostres documents més antics.

Les regles prosòdiques del llatí clàssic, ens indiquen, que les paraules polisil·làbiques tenien una pronunciació esdrúixola i no plana, excepte en alguns casos. No s'utilitzaven accents gràfics i per tant és molt possible que la paraula Egara es pronunciés Ègara.

Ve a confirmar plenament aquesta suposició o hipòtesi, la presència de la paraula Ègara amb una freqüent i sospitosa elisió o síncope de la lletra «a» en la segona síl·laba, presentant-se en la forma d'Ègra que abans hem alludit.

La transcripció d'uns documents antics poden servir d'adequat exemple a lo que venim referint: Any 1108. «...in cho mitatu Barchinona in Parrochia Sancti Petri Egrensis in locum vocitatum proprio de Egra». Any 1159. «...in ecclesia Sancti Michaelis aut in enccllesia Sancti Petri de Egra». Any 1244. «...in terminio Terratie

in parrochia Sancti Petri de Egra».

La «e» accentuada o tònica de la primera síl·laba, produeix atonia en la «a» de la segona, canviant-la algunes vegades per «e» per pèrdua de potència en la dicció, com és en els llocs en que ve escrit amb la grafia Ègera, o inclús arribant a la seva total supressió com és en els casos que hem descrit anteriorment.

Els documents que citen Ègara, amb aquestes alteracions són nombrosos i sempre constituí una indesxifrada incògnita, aquest sorprenent i tan repetit «lapsus» i quin misteri ningú havia intentat trobar-hi una plausible explicació.

Els investigadors barcelonins, valent-se de les normes mètriques del vers, o sigui de les regles que regeixen el ritme poètic de la versificació, han arribat a idèntiques conclusions, i avui aconsellen que a l'escriure el nom de Barcino o Tarraco, es faci remarcant l'esdrúixolitat que pertoca a aquests mots, i per evitar confusions i inobservàncies, se'ls hi apliqui el necessari accent gràfic, escrivint sempre Bàrcino i Tàrraco que és com en realitat els correspon.

Diuen els referits erudits de la ciutat comtal: «Els noms

propis que vénen del llatí deuen conservar l'accent que tenien en llatí. Molt més si no han estat transformats per l'ús, sinó que han passat directament, per un cultisme, del llatí a les nostres llengües».

«Els llatins en el llenguatge ordinari i en la prosa, distingien perfectament les síl·labes llargues de les breus. El que les síl·labes fossin llargues o breus depenia en últim terme de les vocals que les formaven. Llavors entrava en joc la duració de la pronunciació, com en les obertes i tancades, encara en les nostres llengües, entra en joc la qualitat o timbre». «Per els posteriors al pronunciar en llatí, ja no distingiren el matís de duració sillàbica» «Per a obtenir plena evidència en cada cas, s'ha de recórrer al vers, el qual, exigeix segons les seves regles, la presència necessària de breus i llargues».

A falta de poemes que citin el nom d'Ègara, els nostres vells documents amb la supressió de la vocal de la segona síl·laba, ens indiquen clarament l'esdruixolitat del nom, i ens creiem en el deure de mantenir-nos fidels a la fonètica original i veritable.

EL POBLAT IBÈRIC «ARX-ÈGAR»

Aquest poblat s'installà en la plataforma que formant esperó, mig circumden els torrents de Vall-Paradís i de Santa Maria o de Fàbrega, quin lloc és ocupat avui per les esglésies visigòtico-romàniques de Sant Pere.

Arx-Ègar, no devia ésser gens diferent, d'altres agrupaments humans de tipus ibèric que l'arqueologia ens ha mostrat gràcies a les excavacions.

Podem fer-nos una idea aproximada de com era, descrivint els restes de cultura ibèrica trobats a Puig Castellar, prop de Santa Coloma de Gramanet, i lloc relativament proper a Terrassa.

L'emplaçament d'aquest primitiu agrupament urbà, és al cim o turó d'una petita muntanyeta, lloc dominant, que si bé no és del tot inaccessible, resulta fàcilment defensable. La forma del poblat és allargassada, i té una longitud d'uns cent metres i la seva amplada màxima no passa dels 50, lo que representa una superfície total inferior als 4.000 metres quadrats.

Els treballs d'excavació han aflorat tres carrers que van en sentit est-oest, seguint fidelment

les línies de nivell que són quasi paral·leles.

Aquests carrers no tenien gaire més d'un metre d'amplada. Els habitacles de què estava format el poblat, consisteixen majorment en cases d'una sola habitació, i per excepció algunes en tenen dues, totes de forma rectangular o trapezial.

El portal d'entrada a l'habitacle era únic, i estava limitat per uns brancals de pedra. Les parets tenen un gruix de 60 centímetres, i estan construïdes amb pedres d'un tamany mig, gens o mal tallades i sempre posades en sec, però això sí, molt acuradament falcades. Aquestes parets de pedra en alguns casos solien arribar fins al mateix sostre o coberta, però en altres era únicament de pedra la paret baixa, i el reste fins arribar a la coberta estava construït a base de toves de fang assecades al sol, o de parets de tàpia.

El sostre d'aquestes cases, que millor podríem qualificar de barraques, era fet amb troncs d'arbre, ramatges i un

recobriments de terra per donar-hi la convenient impermeabilitat.

La muralla exterior, o cinturó defensiu, estava també construïda amb igual tècnica a la descrita, encara que les pedres utilitzades acostumaven a ésser d'un tamany bastant major, i el gruix de la mateixa supera de bon tros el metre.

Les necròpolis ibèriques estaven generalment situades en llocs força apartats del nucli de població, i els seus enterraments seguien segons l'època o cultura, ja el sistema d'incineració o el d'inhumació.

Els camps d'urnes cineràries descobertes a Can Missert, contenien segurament els restes dels nostres avantpassats en ciutadania.

El poblat ibèric d'Arx-Egar, no devia diferir gran cosa del de Puig Castellar, sols que en lloc d'estar situat en un turó, aprofitava els profunds solcs o valls de les torrenteres com a natural sistema de defensa, completat igualment per les seves corresponents muralles.

(Seguirà)

RAMIR MASDEU

Descobriment i exploració de l'«Avenc de la Carbonera»

per J. BATLLE

A mitjans del mes de març, un grup d'espeleòlegs del nostre Centre, trobaren per primera vegada l'entrada d'un avenc, al que anomenaren «Avenc de la Carbonera» degut a trobar-se en un lloc on abans hi havia hagut una carbonera.

La seva situació en el mapa topogràfic de Sant Llorenç del Munt és a l'est de La Mola i a l'Oest del riu Ripoll, en la carena de l'Illa, sota les Castellasses de Can Torras i en les proximitats del Sot de la Matalonga.

El dia 17 d'abril, un nou grup d'espeleòlegs del nostre Centre, instal·larem un campament a l'entrada de la sima i ens disposarem a fer la segona exploració i primera general de l'avenc. A primera hora del dia començarem a baixar, arribant al primer replà, d'uns 7 mts. de llarg per 4 m. d'ample en la seva major longitud, de parets completament terroses i plenes de pedres, les quals són un perill en les nostres exploracions.

Una vegada feta reunió amb els companys, vaig començar a baixar pel següent pou, que és el més fondo de l'avenc i té uns 40 metres completament verticals, acabant-se després d'uns tres metres les parets terroses i començant una paret completament plena de colada estalactítica, penjant d'ella unes estalactites molt primes. A partir d'aquest punt l'avenc canvia i totes les parets són de grans formacions pètriques. A uns 15 metres de la sala primera des d'on m'asseguraven els meus companys, es troba un replà de gran bellesa, semblant a una capella completament blanca amb el seu tornasol roig. A l'anar baixant per l'escala d'Elektron, vaig tenir de sortejar llargues estalactites per por de trencar-les, arribant a una gran sala d'unes dimensions de 21 x 12, a uns 50 metres verticals, a partir de l'entrada i en la qual s'hi troba la rampa de descens als pous següents.

Aquesta sala l'anomenarem «Sala dels Cavalls», per tenir en cada un dels seus extrems una gran colada blanca i en el seu punt

més elevat unes grans estalactites semblants a la forma del Cavall Bernat de Sant Llorenç. Hi ha un gran bloc de roca despresa del sostre de la sala, que es troba en estat d'equilibri.

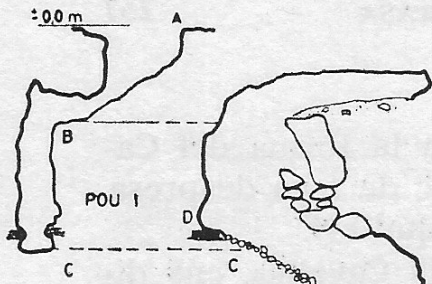
Arribats tots els exploradors a la «Sala dels Cavalls», ens dividírem amb un equip d'ajut que es queda en la sala i un altre equip de punta, format per Enric Prat, Ferran Lozano, Jaume Ferrés, Paco Martínez i el que escriu, baixàrem pel següent pou d'uns 12 metres, trobant una altra sala de majors dimensions que l'anterior, però obstruïda per grans blocs despresos del sostre. A un costat hi ha una gran colada estalactítica, la qual baixa del sostre fins a terra, amb una altura de 20 metres. Al costat oposat, comença el pou últim de 5 metres de fondària, que té la planta i les parets plenes de fang. Aquí donem per acabada l'exploració, doncs havien passat 8 hores des de que començàrem a baixar.

Amb el dubte de no haver arribat al fons, decidírem fer la tercera exploració i segona total, a l'objecte de convence'ns de que els 80 metres de l'avenc són els totals, ja que en la sala última, degut als blocs despresos hi podien haver altres galeries i pous.

El dissabte dia 7 de maig, novament sortíem cap el nou avenc, però aquesta vegada en l'exploració hi intervindrien un equip de 15 espeleòlegs del nostre Centre, en col·laboració amb l'equip del ERE i EDECA.

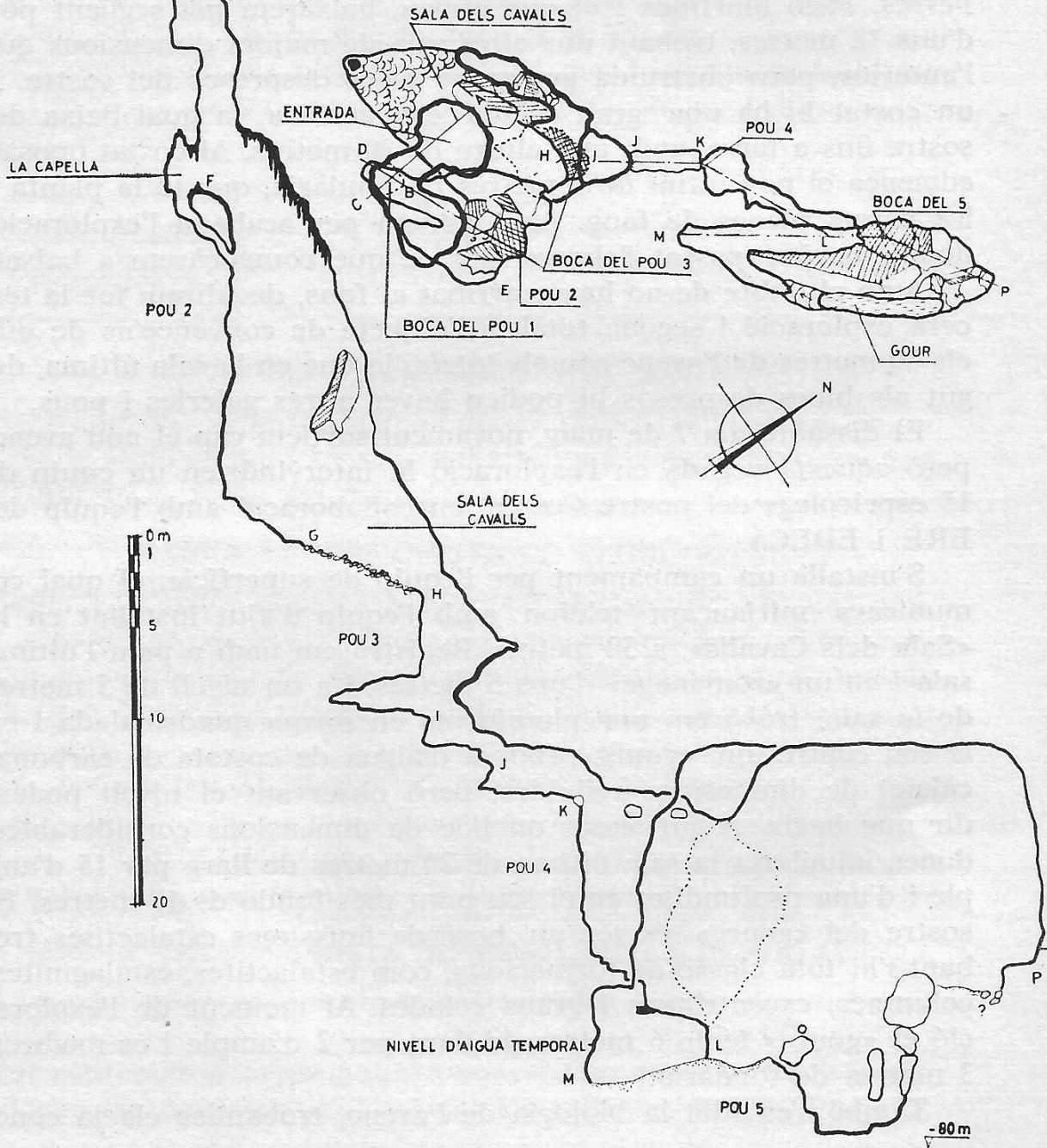
S'installà un campament per l'equip de superfície, el qual comunicava mitjançant telèfon amb l'equip d'ajut instal·lat en la «Sala dels Cavalls», a 50 metres. Registràrem pam a pam l'última sala i en un «romanage» d'uns 5 metres, i a un nivell de 5 metres de la sala, trobàrem una plataforma en forma quadriculada i en el seu centre un «gourg» (bossa d'aigua de costats de carbonat càlcic) de dimensions reduïdes, però observant el nivell podem dir que havia pogut ésser un llac de dimensions considerables, doncs inundaria la sala última de 20 metres de llarg per 15 d'ample i d'una profunditat en el seu punt més fondo de 15 metres. El sostre del «gourg» és tot un bosc de finíssimes estalactites trobant-s'hi tota classe de formacions, com estalactites, estalagmites, columnes, excèntriques i grans colades. Al moment de l'exploració el «gourg» tenia 6 metres de llarg per 2 d'ample i es mediren 3 metres de fondària.

També s'estudià la biologia de l'avenc, trobant-se els ja cone-

AVENC DE LA CARBONERA
 CARENA DE L'ILLA
 (St. Llorenç del Munt)
 Topografia: O. Escolà, A. Tornè i R. Sitjà
 Dibuixat: M. Gasca

PLANTA GENERAL

guts «Speophilus Kresenwttteri» i altres insectes procedents de l'exterior.

Aquesta exploració durà 10 hores, efectuant-se els treballs topogràfics i d'altres. Tenim d'agrair el gran ajut rebut dels nostres companys del ERE i del EDECA, i en especial de les senyoretetes Carme Tarrés i Montserrat Ubach, ja que gràcies a ells s'arribà a l'èxit de la nostra exploració.

Descobriment i primera exploració: Març 1966, per Joan Estella, Miquel Garcia, Amadeu Palau i altres.

Segona exploració i primera total: 17 abril 1966, per Jaume Prunés, Enric Prat, Manuel Martínez, Ferran Lozano, Joan Batlle i altres.

Tercera exploració i segona total: 7 de maig 1966, 15 espeleòlegs del CET, ERE i EDECA.

Vacances 1965

Cresta del Diable

Feia algun temps que teníem en projecte la regió de Piedrafita, però teníem ganes de dedicar-li unes vacances senceres, per assolir la majoria de cims d'aquesta regió. Per altra part aquest any era dedicat als Alps i ens havíem proposat fer cordada per assistir en el seu centenari a l'ascensió del Cervino o Materhorn. L'idea no era dolenta i decidírem començar els preparatius. Mesos abans férem algunes escalades plegats per compenetrar-nos millor, però el que havien estat sortides de compenetració es tornaren sortides de recuperació, la nostra prova ens havia costat algun que altre disgust moral i material, pel que acordàrem quedar-nos en el Pirineu, per economia nostra.

I per aquest motiu, encaràvem les vacances amb un nodrit grup de companys a la regió de Piedrafita.

Des del refugi de Piedrafita, vorejant l'antic camí de la inacabada resclosa del llac de Campoplano i superats els primers contra-

forts del pic Cristails, arribem a una tartera de grossos blocs granítics molt inestables en els que ens situem a dalt del cim. Des d'aquí admirem el nostre objectiu; la Cresta del Diable, la qual ens uneix amb el pic «Soulano»; davant nostre la cresta Costerillou talment una barrera, enllaça el pic «Balaitous» que s'alça imponent com un gegant, ensenyant-nos la seva famosa paret S. E. La panoràmica és impressionant.

Mentre reposem de la marxa d'aproximació, les boires portades per un fort vent ens van cobrint els pics del voltant.

Per anar a trobar la cresta, hi ha dos camins. Un en direcció N. O. en línia recta, on s'hi troba una penjada plataforma, que mitjançant un rappel de 8 m. porta a la bretxa de Demeure Lagarat; l'altre, més simple, és també en direcció N. O. però flanquejant cap el O. per unes canals dretes fins trobar el glaciari i vorejant la «rimaia», situa a la bretxa Demeure Lagarat. D'aquí, seguim en diagonal i esquivant la cresta del pic de Sclouserre arribem al coll de la Canine, des d'on pròpiament comença l'escalada de la Cresta del Diable.

La Canine del Diable, es reconeix dels demás «gendarmes» que es troben a la cresta, pel seu color rogent i pel grau de descomposició en que es troba. La superació és fàcil, enfilant-se per la canal de la dreta, és sense complicació tècnica i bones preses de IV.º inf. 35 m. El descens és en direcció N. per sobre blocs desenganxats i efectuant un rappel de 10 m. ens situem a la Bretxa Proserpine.

La superació de la punta Proserpine és al dret, per una paret inclinada d'uns 25 m. fàcil de III.º, arribant a una llosa des d'on seguim pel fil de la cresta, que ens deixa al cim de la Punta Proserpine. El descens s'efectua en direcció N. i després en zig-zag pel cantó occidental, arribant a la Bretxa Sense Nom, d'aquesta manera evitem la punta Lucifer.

A davant nostre, tenim el Pla dels Diables, una inclinada paret trencada per esquerdes longitudinals que ens faciliten la superació de III.º. Mitjançant un rappel d'uns 20 m. ens situem a la bretxa dels Diables i en altre curt zig-zag i superant una xemeneia vertical, desemboquem a l'aresta del Trident S., enfilant-nos per la cresta molt retallada i aèria. Es aquest el lloc culminant de la

MONT PERDUT

El nom propi de les muntanyes i valls del Pirineu, desperta en nosaltres un cert interès, que àdhuc pot impel·lir-nos a anar-hi sense altre coneixement previ.

Sempre ens té un atractiu, creant-nos una predisposició a identificar-hi el cim o la vall, i sense dubte influeix en l'apreciació que en passar per la vall, assolir el cim, o contemplar-lo en treiem.

Enlloc com en el Mont Perdut, en la meva primera visió d'aquest cim, se m'ha reflexat i he comprès tant el seu nom.

L'afany d'admirar des de la Bretxa de Touqueruye el massís del Mont Perdut que ahir tarda ens va ésser privat per la boirada, ben prompte ens treu del jaç, quan la llum, filtrant-se pels porticons encarats a França, trenca el nostre descans...

Muntanya de roca, que sorgeix d'un mar de neu i d'aigua, a sota nostre. S'alça altiva i gegantina; immensa; paret sobre paret.

Encara que a trossos ensenya la nuesa de la roca viva, és cim de neu i de glaç.

Mont Perdut n'és des de França.

De la Bretxa, en el més gran silenci, en imposant solitud que atemorits no podem trencar, se'ns ofrena a la contemplació.

L'admirem entre sorpresos, embadalits, encantats enfront d'aquesta muralla de glaç, de roca i de neu, del massís únic, el més bell del Pirineu.

El veiem amb les primeres llums del dia.

De la fondalada, en defugen les últimes boirades. Es respira un silenci sepulcral. L'aire suau no trenca la quietud, la calma del lloc. Ni l'aletejar, el xiscle, la presència d'un ocell es dibuixa en el pàllid cel blau que n'és clar i pur per més assimilar-se amb la muntanya embolcallada.

Tot fa, que els meus ulls resisteixin a creure en la visió, que em sobta, em commou prou, com per no poder aguantar-hi seguit la vista enfront l'espectacle del Mont Perdut.

SALVADOR PRAT

(Del Diari d'una excursió. Juliol del 1956).

Paret est del Mont Perdut

Foto: Josep M.º Soler

LA VALL DE PINETA

Enguany, el campament de vacances d'alta muntanya, es celebrarà a la Vall de Pineta (Alt Pirineu Aragonès).

Seguint el riu Cinca per la vall de Bielsa, i més amunt del poblat de Javierre, s'arriba al pla de la ribera de Pineta, on comença pròpiament la vall, que està tancada per occident per la muralla que forma la vall d'Anxiscle, que com un llençol va de nord a sur. Pics escarpats i sempre nevats, rematats per les altes cimes de Les Tres Sorores, El Cilindre de Marmoré, El Mont Perdut i el Pic d'Anxiscle entre altres, tanquen el seu horitzó.

Diverses guies de muntanya, tant espanyoles com franceses, detallen amb gran varietat, els diversos itineraris a les nombroses ascensions possibles de fer des de la vall, ja siguin d'una o més jornades, doncs és un punt ideal per fer excursions a la regió central del Pirineu Aragonès, que formen el Cercle de Gavarnie, fins a La Múnia.

Campament d'Alta Muntanya 1966

a la

VALL DE PINETA

Informació a Secretaria C. E. T.

Vall de Pineta y contraforts Vall d'Anxiscle

Foto: Josep M.º Soler

cresta del Diable. Desgrimpant en direcció N. fins un gros bloc rectangular on efectuem un curt rappel de 8 m., arribem a la bretxa del Trident S., molt encaixonada amb la corne S. El llarg de corda que segueix és el més difícil de tota l'ascensió. Uns dos metres d'extraplom es superen mitjançant l'ajut d'un pitó i un pas de flanc a l'esquerra, amb petites preses, fins posar-nos en plena vertical per on continuem dret amunt durant 17 m., V.º El descens d'aquest bonic «gendarme» s'efectua per l'extrem oposat amb rappel instal·lat en una roca que flota en el buit 10 metres.

En llarg flanqueig passem a la bretxa del Trident N., deixem darrera nostre la Corne N. per escalar les puntes del Trident.

La primera dent comença per una gran llosa inclinada sobre el cantó O. i dominada per una bauma, la superem en lliure amb bones preses de mans V.º inferior 25 m., per anar a la segona dent, hem de desgrimpar en direcció E. fins trobar una canal que s'enfila pel S. O. d'una ageguda però fina cresta on la verticalitat i la prudència ens fan passar eixancarrats, arribem a la 3.ª dent i al damunt del Trident N. Per abandonar el «gendarme», està pitonat un rappel d'uns 25 m. però ofereix poca confiança, desgrimpem uns 7 m. on hi trobem una бага de rappel en pèssimes condicions, però l'aprofitem amb tota l'atenció que es mereix el rappel, que és com tots, pendulats i baumats.

Estem en un agrupament de roques prop de la bretxa Pierre Leveè. Desviant-nos en direcció E. l'evitem, seguint pel fil de la cresta i fent equilibris, arribem a un mur d'uns 4 m., ratllat horitzontalment per una «reprise» que enllaça altre cop amb l'aresta E., IV.º superior. Sorteiant grossos blocs passem de llarg la bretxa, per enganxar-nos a la paret E. del pic de Soulano, sense dificultat arribem dalt del cim i terme de la cresta, a mitja tarda. El cel cobert de boires amenaça mal temps ço que fa que sigui breu la nostra satisfacció, en aquells moments.

Ascensió realitzada per F. Burgos i J. Piera.

Horari, 4 hores des del Coll de la Canine.

Material empleat: 3 mosquetons, 2 cordes de 30 m. de 9 mm.

J. PIERA (GESAM)

ESQUIANT

Amb una gran curiositat empeníem el camí cap a Benasc, la vigília de Sant Josep, per prendre part en el VIII rally d'esquí a Cerler. Es tracta d'una regió poc menys que desconeguda, i teníem ganes de conèixer l'indret on s'estudia convertir en una estació d'esquí de nova planta, de categoria internacional.

L'arribada a Benasc, enmig d'un vent bastant fort, no feia pensar pas en que el temps canviaria, però el dia següent, amb dos dits de neu nova, sortim per la carretera que mena als banys. A un quilòmetre del poble, un ramal a la dreta, i les roderes dels cotxes que ens han precedit, ens indiquen el camí, bastant dificultós, degut a la neu nova. Arribem a una esplanada on s'acaba la carretera. Hi deixem els cotxes, i amb els esquís a coll, pugem fins al poble de Cerler. Allí, en una plaça, ens donen la sortida, amb uns intervals molt espaiats, i som dels últims equips. Això ens fa impacientar, tenim fred, nervis, gana. El vent bufa bastant intensament. Jo tinc l'esperança de que s'arribarà a suspendre, però van marxant tots els equips, i ens donen la senyal, quan ens han de servir un cafè, que ens porten enmig del carrer, i que ens prenem d'una correguda.

La sortida del poble es presenta ben bonica. La brutícia que acostuma haver-hi pels camins, està coberta per la neu nova, i tot presenta un aspecte immaculat, i arribem amb menys temps del previst, a la cabana senyalada en el plànol que ens han donat. Abans d'entrar en el pla, on es troba situada la cabana, les bufades del vent són més intenses, les boires s'esquinzen, i s'anuncia un dia esplèndid, amb un sol magnífic. Fa fred, però això ens estalvia la fatiga de la pujada, que s'inicia a partir de la cabana, bastant forta, fins al cim del Gallinero, un bon mirador de tota la regió, i que no sé perquè ha de tenir aquest nom tan casolà. De fer-se l'estació d'esquí, és aconsellable de canviar-li per un de més sonor.

A dalt del cim no hi havia cap control. No crec pas que haguesin aguantat gaire estona, per mor del fred. Iniciem la devallada, de primer amb una neu molt bona, però ventada, i que a mesura que anem baixant, va perdent duresa. En el coll del pic de Cerler

trobem els controls, que no han pogut pujar més amunt. Arribem al poble a les sis de la tarda. Baixem cap a Benasc per anar a missa, però per un motiu que desconec, la retrassen de mitja hora, i ens hem d'esperar, ja que no ens dóna temps per anar a canviar-nos, a l'entrada de l'església, fent el comentari de les incidències del dia.

El diumenge pugem cap a Cerler, i ens sorprèn la quantitat de glaç que hi ha pel camí. El termòmetre ha baixat bastant la darrera nit, i pengen cristalls de gel per tot arreu. El torrent és bonic de debò. Trobem els esquís en un pati d'una casa, ja que ens els hi varen posar la nit passada. També som dels últims equips de sortir. Aquesta vegada surten els darrers, el grup de vilanovins, que ens passen gairebé a la sortida del poble. En les primeres neus trobem una cabana, i un xicot que s'ha quedat. Els companys fan l'excursió, amb esperit esportiu, digne d'elogi, sense puntuar. Ell té una lesió al peu, i no ha pogut seguir-los més amunt. La pujada, des del riu, es fa fadigosa, i més quan trobem els companys del noi lesionat, que ens diuen que ens manca més d'una hora, per arribar al cim. No obstant anem seguint, i si bé amb molt retard, assolim el cim del Castanesa, quan els controls, els nostres amics Sala i Grífol, ja tenien el propòsit de baixar. Iniciem el descens. El temps ha canviat. Una de nosaltres es queda enrera. Té algunes averies, en els esquís, les botes, etc. A la fi ens reunim, i passem amb els controls que també baixen pel mateix indret, alguns passos bastant dificultosos. Pensem amb els que seguien la cursa el primer dia, i que no sé pas com s'ho haurien fet avui. El retard que portem és bastant considerable, ens afanyem en el descens, i per una llenca de neu, arribem a la vall per on pujàvem el dia abans cap al Gallinero. Ens descalcem els esquís, i amb pas lleuger, ja que neva una mica, anem baixant. A l'entrada de Cerler, decidim de no fer parada, per anar a beure la cervesa promesa, tenint en compte que tothom estarà dinant, i baixem cap els cotxes. El descens es fa pesat. El cansament d'aquests dos dies es deixa sentir. Les pedres del camí sembla que hagin crescut. Per fi trobem l'esplanada i els cotxes, ens canviem de calçat i anem a Benasc. Sense canviar-nos de roba entrem al menjador. Arribem a l'hora dels brindis, es pot dir que oportunament. La llestesa en servir-nos, i la gana, fa que acabem a la mateixa

hora que els demás, i a les nou del vespre, ens despedim de Benasc, i dels companys d'aquests dies.

Pel camí anem pensant amb les dues jornades transcorregudes, i amb les incidències passades. La nostra sortida a les deu del matí, del primer dia... El descens del Gallinero per la part soleia... També hem trobat a faltar, com sempre, l'element femení entre els participants. ¿És que temen prendre part en una cursa les noies joves? i n'hi ha que esquien molt bé. És d'esperar la seva participació en els propers anys, perquè hi tenen una obligació, si més no, moral. I també té el seu encant avui dia, assolir un cim, verge de mitjans mecànics!

ELVIRA DALMASES

Crònica

SOPAR DELS COMPONENTS DE JUNTA

Renovant una vella tradició, el dia 17 d'abril, es reuniren en un sopar a la Mola de Sant Llorenç del Munt els components entrants i sortints de la Junta del nostre Centre.

V MARXA EXCURSIONISTA DE REGULARITAT

Superant l'èxit d'edicions anteriors i ja quedant com una activitat clàssica anyal, el dia 1.er de maig es celebrà la V edició de la Marxa Excursionista de Regularitat per Muntanya, amb sortida de la Casa Nova de Rellinars i arribada al «Albergue Infantil» de Matadepera.

Es classificaren 28 equips, ocupant els primers llocs:

- 1.er Maria Llongueras - Francesc Castells
- 2.on Francesc Martínez - Ferran Lozano
- 3.er Montserrat Monfort - Eduard Pérez.

XXX MARXA EXCURSIONISTA DE REGULARITAT DE CATALUNYA

Van participar-hi 12 equips, aconseguint alguns una honrosa classificació.

Per estimular la participació a aquesta prova, el Centre va subvencionar les despeses d'inscripció i desplaçament als 5 equips

socials millor classificats en la Marxa de Regularitat organitzada pel Centre.

EXPOSICIÓ DE MANUEL MOLI

El consoci Manuel Moli, exposà durant els dies 12 al 22 de març en la sala d'actes de l'Entitat, una variada mostra del seu art, formada per pintures i dibuixos de personatges típics i exòtics del panorama espanyol, amb molta significació social.

XXXV DIADA DE GERMANOR

Com de costum, va celebrar-se als bells paratges de l'Ubac, els dies 4 i 5 de juny. Malgrat la inestabilitat del temps i d'haver plo-gut la tarda del dissabte i al migdia del diumenge, foren molts els participants a la tradicional Diada. Tots els actes programats van estar concorreguts, en especial el foc de camp i els diversos concursos, així com les sardanes, ballades per grans i petits.

CONFERÈNCIES

✱ Dia 11 de març

Ja conegut pels nostres associats per precedents conferències, el Sr. Joaquim Lizondo, de l'Agrupació Astronòmica Aster, de Barcelona, ens parlà sobre «El nostre sistema solar i l'astronàutica».

Tant per la docta exposició del tema, com per l'actualitat i apassionament del mateix, la vetllada fou un èxit.

✱ Dia 25 de març

Superant-se cada any, el consoci Sr. J. Fabrés i Amorós, ens delectà amb una projecció comentada de diapositives en color sobre el tema «1965, Any dels Alps-Activitats d'un any de muntanya».

La bellesa de les muntanyes alpines reflexades pel bon fotògraf que és el Sr. Fabrés, juntament amb l'exposició de les diverses ascensions i excursions que al llarg de l'any 1965 efectuaren als Alps el matrimoni Fabrés, van delectar a la nombrosa concurrència.

✱ Dia 15 d'abril

La sessió de Cinema Amateur que el conegut i premiat cineista local Sr. Carles Barba ens projectà, constituí una admiració pel públic que omplia el nostre local.

Amb una tècnica que sembla professional i amb ull crític i provocador, els films «Centenari a Sant Llorenç del Munt», «San Fermín», «Barcelona y los Barceloneses» i «Roma» ens feren viure amb imatges la visió creadora del cineista Sr. Barba.

✱ Dia 29 d'abril

La Srta. Montserrat Ubach i Tarrés, en col·laboració del Sr. Fèlix Alabart i Vila, de l'Escola Catalana d'Espeleologia, presentaren un reportatge de l'exploració a l'avenc «Montserrat Ubach», amb projecció comentada de diapositives en color.

La Srta. Montserrat Ubach, que té el «record» femení de profunditat subterrània de Catalunya, ens explicà les vicissituds i emocions de l'exploració de l'avenc que porta el seu nom. Una vetllada interessant pels espeleòlegs i per tots els que estimen les aventures subterrànies.

✱ Dia 13 de maig

Amb motiu de la inauguració de l'aparell cinematogràfic de 16 mm. sonor, adquirit per la nostra entitat, es celebrà una interessant sessió de cinema documental, amb films cedits per diversos Consolats de Barcelona.

✱ Dia 20 de maig

El primera sèrie mundial de l'escalada, els nordamericà Royal Robbins, ens oferí una projecció de diapositives en color i comentaris que foren traduïts pel Sr. Josep Manuel Anglada, sobre les seves escalades a «El Capitán» i «Paret de Nord-Amèrica» de la Vall de Yosemite (Califòrnia).

També ens projectà un film de 16 mm. en color sobre l'escalada a «Centinel Rock» del citat Parc Nacional dels Estats Units.

La grandiositat i bravesa d'aquestes parets de roca, superiors als 1000 metres de desnivell, se'ns posà en evidència, ja que el regne de la vertical no té secrets pels escaladors de la categoria de Mr. Royal Robbins i els seus companys.

Tant les diapositives com la pel·lícula varen ésser d'una qualitat fotogràfica superior. En fi, una vetllada de categoria, que es celebrà en el saló del Centre Social Catòlic.

Secció d'Alta Muntanya

Anecdolari del Campament d'Hivern sobre neu

Els dies 19 i 20 de març, es realitzà el campament d'hivern, seguint l'afició d'anys anteriors. Aquest any tingué lloc als Estanys de Malniu, a la Cerdanya.

La nostra arribada a Maranges, on havíem de passar la primera nit, fou atesa amb les atencions i simpaties pròpies del país. Allà vàrem sopar i dormir.

L'endemà, ens vàrem llevar molt aviat per emprendre la marxa cara el nostre objectiu. A mesura que enfilàvem el camí, la neu anava prenent cos, havia arribat l'hora de calçar els esquís. Al sortir de Maranges ens digueren que a una hora i mitja trobaríem un refugi nou, però ja feia més de tres hores que caminàvem i encara no l'havíem trobat. Ens vàrem decidir a fer una curta parada per tal de refer forces i adquirir noves energies. Un de la colla va fer un vol de reconeixement per orientar-nos i tornà al cap d'una estona comunicant-nos que a baix hi havia un pla que molt bé podia ésser el llac, emprenent tot seguit tots la marxa. A l'arribar al llac vàrem constatar que no hi podíem acampar, doncs el vent bufava amb molta força, i després de dividir-nos en dos grups, per tal de cercar un lloc de més bonança i més arrecerat, al cap d'una estona la nostra colla en va trobar un.

Ens installarem aplanant la neu amb els esquís, muntant la tenda després, treball no massa complicat, malgrat que ningú tenia experiència en muntar tendes sobre neu. Comprovada la seguretat i aguant, tot seguit vàrem decidir fer quelcom per als nostres estòmacs. De l'altre grup no en teníem notícies des de que ens havíem separat del llac.

Un cop installats, passaren prop de nosaltres dos joves, que no varen sapiguer-nos donar noves dels nostres companys, però ens informaren de que el refugi es trobava aprop, al final d'un torrent. Desitjant-nos que passéssim una bona nit, es varen allunyar.

Aleshores vàrem fer unes quantes incursions amb esquís cercant als nostres companys, cridant d'ací i d'allà, intentàrem arribar al refugi, però veient que es feia tard i el refugi era més lluny

del que crèiem, decidírem tornar al nostre campament, pensant que ells segurament havien trobat un bon lloc arrecerat i que a l'endemà ja ens trobaríem.

Vàrem encendre un foc, doncs l'ambient es començava a refredar i sentíem fred, estant al costat del foc, garlant de coses passades, fins allà les nou. Entràrem a la tenda i sopàrem estrets, doncs érem tres i l'espai no sobrava.

Al matí següent, després d'esmorzar i tirar unes fotos del lloc, vam desmontar les tendes, tenint més feina que al muntar-les, doncs les piquetes estaven cobertes de neu que durant la nit s'havia glaçat i vàrem haver de treure-les amb els bastons dels esquís. Fetes aquestes operacions, agafàrem els esquís i ens arribàrem fins el llac, tirant més fotos i al decidir retornar, recollírem les motxilles que havíem deixat en el lloc del campament, enfilant el camí cap el poble.

El descens no va ésser de la nostra satisfacció, la neu era molt tova i els esquís s'hi clavaven. A l'arribar al refugi ens diuen que quatre esquiadors havien passat en direcció al poble. Aquí uns dels nostres companys es van treure els esquís i van continuar a peu, però altres continuàrem fins que la neu se'ns va acabar.

A l'arribar al poble, trobàrem els nostres companys i després de fer un àpat retornàrem cap a Terrassa. Tard o d'hora, a sopar a casa.

LLUÍS AMBRÒS

Secció d'Esquí

XXI CAMPIONATS D'ESQUÍ DEL VALLÈS I XXVI LOCAL

La falta de neu ha restat lluïment a la celebració dels mateixos, mermant la participació de concursants.

L'unió de tots els esquiadors de Sabadell integrats en un sol club, els va donar la victòria.

No obstant, dintre de l'àmbit de l'esquí local, cal senyalar l'aparició de joves valors, que prometen per a futures edicions, una millor classificació, i la possibilitat de recuperar el primer lloc que tradicionalment havien ocupat els nostres colors.

Classificació local XXI Campionats d'Esquí del Vallès

	Habilitat Especial	7.º	Francesc Aurell
7.º	Francesc Bacardit	19.º	Jaume Roura
12.º	Jordi Serra	20.º	Jordi Serra
14.º	Jaume Roura	21.º	Miquel Piera
15.º	Miquel Piera	29.º	Francesc Cardellach
16.º	Joan Cardellach	34.º	Jaume Rambla
	Habilitat Gegant	35.º	Joan Cardellach
3.º	Lluís Rambla		Femenines
6.º	Francesc Bacardit	8.º	Rosa Barba

II CURSET D'ESQUÍ

En les pistes de La Molina tingueren lloc les lliçons pràctiques, amb la total assistència dels inscrits, que sumaven un total de 70 cursetistes.

La direcció tècnica a càrrec dels monitors de l'Escola d'Esquí La Molina, i l'interès dels participants, han estat factors importantíssims del gran èxit d'aquest II Curset.

PARTICIPACIÓ AL VIII RALLY D'ESQUÍ DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

Els passats dies 19 i 20 de març, es celebrà el VIII rally d'esquí, organitzat pel Centre Excursionista de Catalunya, a Cerler (Pirineu Aragonès).

22 equips prengueren la sortida el primer dia, entre ells 3 equips del Centre Excursionista de Terrassa. La nevada i el fort vent del començament del primer dia, no és motiu per a privar d'emprendre la sortida vers els pics de Gallinero i després el de Cerler, aquest facultatiu, tornant al poble de Cerler.

El segon dia, prenen la sortida 18 equips, anant a cercar el pic de Castanesa, disputant seguidament un descens cronometrat en el que surten les classificacions finals, doncs la qualitat de molts equips, fa que fins aquell moment estessin empatats de punts.

Jaume Roure, Delfí Feiner i Jaume Galofre, és el primer equip de Terrassa classificat, conquerint medalla de plata. Jaume Fabrès, Benet Pagès i Jordi Serra guanyaren medalla de bronze, essent l'únic equip femení que prengué part a la prova el format per Ro-

sa Vilanova, Elvira Dalmases i Margot Dalmases, tots del nostre Centre, que fou guanyador del trofeu de la Diputació d'Osca, per ésser l'entitat de més equips classificats.

Secció de Fotografia

Excursions efectuades:

- Visita al Parc Zoològic i Acuari de Barcelona, assistint a l'exhibició dels delfins, futurs estadants del moderníssim acuari en construcció.
- Visita al temple de la Sagrada Família, de Barcelona.
- Presència i actuació com a fotògrafs en el Rally Automobilista de models antics Barcelona-Sitges.
- Excursió a l'Exposició de Roses en Sant Feliu de Llobregat, amb una detinguda visita a l'explotació «Roses Torreblanca».

Pròxims actes:

- S'està preparant el Concurs Anual de Fotografia per a la Festa Major de la nostra ciutat.
- Es recorda que en el mes d'Octubre es convocarà el Concurs de Diapositives de Vacances.

Excursions realitzades

- Travessia des de Greixa fins Urgt-Alp, fent el Moixeró fins el Coll de Jou, pujant per la Canal de la Serp i passant pels pobles de Urús i Das, els dies 31 i 1 de novembre 1965, per F. Lozano, A. Olivé, M. Guilera, J. Benet, M. Reñe i F. Martínez.
- Al Puigmal amb esquís, el dia 20 de febrer, 10 assistents.
- Itinerari d'esquí de pista i muntanya a la regió de La Molina. Ascensió a la part superior del torrent Negre (mitjà mecànic), descens de la totalitat del mateix, enllaçant amb el torrent de Coll de Pal i estació del telecabina. Ascensió a la Tossa d'Alp (mitjà mecànic) amb descens per la seva cara N. direcció Dàs, el dia 6 de març, per 11 assistents.
- Travessia Núria-La Molina, el dia 6 de març, per D. Feiner, J. Roura, i J. Galofré.
- Travessia Refugi Engors, Pic Cibeta, Cabana dels Espaiers, el dia 8 d'abril, per D. Feiner i J. Galofre.

- Pràctiques d'esquí de pista en les estacions hivernals de La Molina, Núria, Andorra, Vall d'Aran, Candanchú i altres del Pirineu francès, durant els dies de Setmana Santa, 3 al 11 d'abril.
- Travessia Núria, Nou Creus, Estany Negre, Carançà, Estany Negre, Coll de Coma de Vaca, Tirapits, Vall del Fresser, Caralps, els dies 7 a l'11 d'abril, per F. Burgos i J. Piera.
- A Greixa, Penyes altes del Moixeró (2.260 m.) per la Canal de la Serp, refugi de Robost i Pla Bagà, els dies 3 a l'11 d'abril, per F. Torres Querol i Sra. i Pere Anglada i Sra.
- A Sant Llorenç de Morunys, La Coma, Tuixent, Gòsol, Serra del Cadí, Seu d'Urgell i Puigcerdà, els dies 4 a l'11 d'abril, per Joan Miró, Esteve Gelabert i Jaume Busqueta.
- Excursió turística al Delta de l'Ebre, Amposta, Jesús i Maria, La Cava, Illa de Buda, Tortosa, Alfara, Tortosa, Valderrobles i Monestir de Poblet, els dies 7 a l'11 d'abril, per Srta. C. Batalla, J. M.ª Serrano, Juli, A. Guitart i M. Campos i Sra.
- A Banyoles, Santuari de Rocacorba, Olot, Cràter del volcàn de Sta. Magdalena, Ripoll, els dies 19 i 20 de març, per Srta. C. Batalla, J. M.ª Serrano, J. Guitart, Juli, M. Campos i Sra.
- A Vilanova i la Geltrú, Poblat ibèric de Sant Miquel d'Olèrdola, Vilafranca del Panadès, amb visita al Museu del Vi, el dia 27 de març, per A. Guitart, Juli, M. Campos i Sra.
- Al Castell de Cardona, Santuari del Miracle, Solsona, el dia 22 de maig, i els dies 29 i 30 del mateix mes al Pedraforca, Castellar de Nuch, Fonts del Llobregat, per Srta. C. Batalla, J. M.ª Serrano, A. Guitart, Juli, M. Campos i Sra.

ESPELEOLOGIA

- Installació d'un pessebre amb motiu del Nadal, a l'avenc de La Falconera, el dia 19 de desembre, per James Bond, Bambi i E. Prat.
- «Avenc del Llest», el dia 16 de gener, per James Bond, Bambi, Sardi i E. Prat.
- Retirada del pessebre instal·lat a l'avenc de la Falconera, el dia 6 de febrer, per James Bond, Bambi i Sardi.
- «Avenc de Sant Jaume», el dia 6 de febrer, per James Bond, Sardi i P. Margarit.
- «Cova del Manel», el dia 20 de març per E. Prat i J. Batlle.

—«Avenc del Daví», per la directíssima (60 metres verticals) el dia 27 de març per E. Prat, J. Batlle, J. Prunés, J. Lafont i D. Gilbert.

ESCALADA (G.E.S.A.M.)

Sant Llorenç del Munt

- «Agulla de les Fogaroses» el dia 14 de novembre, per F. Perich i J. Centelles.
- «Roca Petanta», el dia 14 de novembre, per F. Perich, J. Centelles i A. Domínguez.
- «Roca de les onze hores» (Via Terrassa) 1.ª absoluta, el dia 12 de desembre, per «Kiku», «Tino», «Pep» i «Kelo».
- «Montgrony», el dia 12 de desembre, per «Pep», J. Serrat i «Kiku».
- «Morral del Llop» (via situada en els cingles, damunt de l'alzina del Sallari) 1.ª ascensió absoluta, el dia 19 de desembre, per M. Garcia i J. Casas. Material empleat 21 pitonises, 3 tacs, 1 pitó. —El mateix dia (2.ª ascensió) per «Kokos Klay» i Troya.
- «Punta Monistrol», el dia 9 de gener, per J. Serrat i R. Vilalta.
- «Morral del Llop» (Via M. Garcia-Aranya) el dia 2 de febrer, per L. Andreu i A. Grau.
- «Agulla de les Fogaroses» (Via doble corda), el dia 6 de febrer, per F. Perich, A. Grau (Via Bavaresa) per «Kiku», J. Piera, J. Ll. i A. Grau.
- «Salt dels Cavalls» i «Aresta llarga dels Cavalls» (via Alaix), el dia 20 de febrer, per la «Cordada Atrevida».
- «Cavall Bernat» (Via O) i «Montgrony», el dia 16 d'abril, per F. Ullés i J. Galofré.
- «Punta Monistrol» el dia 17 d'abril, per M. Garcia i J. Galofré.
- «Cap de Faraó» el dia 17 d'abril, per F. Perich, J. Centelles.
- «Gegant de les Fogaroses» el dia 17 d'abril, per M. Campos, J. Piera i «Kiku».

Sots del Bach

- «Roca del Salt» (Via Jovi), el dia 5 de desembre, per Srta. Maribel del SAME, J. Gracia, «Kiku», J. Aced i J. Piera.
- «Roca Plana» (paret O) «Germana Gran i Petita», el dia 9 de febrer, per J. Balada, J. Llobet, A. Domínguez, A. Oviedo i J. Centelles.

**¡ENHORABUENA,
AMIGO!**

**Ahora, ya puede
Vd. estudiar en su
propio domicilio con
garantía de éxito**

**Usted recibe
una enseñanza
personal
con los
Cursos** **AFHA**

INGLÉS

Imprescindible al hombre
de negocios

FOTOGRAFIA

Actividad de horizontes
infinitos

FRANCÉS

El idioma de los intelectuales

ELECTRICIDAD

La base de toda la
Nueva Técnica

DIBUJO Y PINTURA

El triunfo en el Arte
a su alcance

ELECTRONIA, RADIO, T.V.

Hoy faltan en España
50.000 Técnicos

DELINEANTE PROYECTISTA

Una profesión de mil facetas
muy bien remunerada

CORTE Y CONFECCIÓN

Sabrás Vd. ser elegante y
apreciar lo que no lo es

AFHA

**INSTITUTO INTERNACIONAL PARA LA DIFUSION DE LA CULTURA
presenta en España sus famosos Cursos**

*Recorte y envíe
el adjunto boleto
y recibirá gratis
y sin compromiso
información sobre
el Curso que le
interese*

OP. BETA

CURSO DE.....

Nombre

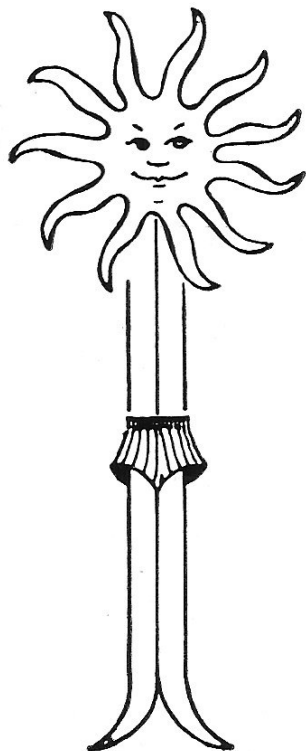
Edad..... Profesión.....

Domicilio

Población..... D. P.

Provincia

AFHA - Avenida Generalísimo, 327 - Barcelona

deportes alpinos

le ofrece
el mejor surtido en

TIENDAS CAMPING
SACOS DORMIR
COLCHONES NEUMATICOS
etc., etc.

RUTLLA, 31

TEL 4069

FOTOS

francino

Plaza España, 13
Teléfono 2833
TARRASA